

РЕШЕНИЕ

№ 6233

гр. София, 20.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 26.10.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Мирослава Керимова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на
прокурора Димитров, като разгледа дело номер **6969** по описа за **2012**
година докладвано от съдия Мирослава Керимова, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следв. от АПК във вр. с чл. 63 ал.1
изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на К. П. П. от [населено място] срещу решение №
52 от 01.06.2012г на СРС по нахд № 23390/2011г. Претендира се незаконосъобразност
на оспореното решение поради допуснати съществени процесуални нарушения и
противоречие с разпоредбите на материалния закон. СРС не бил изяснил пълно
фактическата обстановка по делото. Същият не взел предвид факта, че автомобилът
не е собствен на наказаното лице; както и че собственикът е обяснил на П., че има
сключена застраховка „гражданска отговорност” на автомобила. По този начин П.
претендира да е въведен в заблуждение от собственика на автомобила. РС не бил
коментирал и приложената по делото полица за застраховка „гражданска
отговорност”. На следващо място се твърди, че административният орган е длъжен
да извърши проверка за наличието на сключена застраховка „гражданска
отговорност” преди да издаде наказателното постановление /НП/, а не да постанови
налагане на наказание на основание съставения акт за административно нарушение
/АУАН/. Претендира се и издаване на оспорвания акт при липса на съществени
реквизити и неточно описание на фактическата обстановка – никъде не било
посочено, че автомобилът не е собствен на П., както и не били посочени нарушените
разпоредби. Претендира се нарушено право на защита на наказаното лице.

В съдебно заседание, касаторът, редовно уведомен при условията на чл. 61 ал.2 от ЗАНН, не се явява и не се представлява.

Ответникът по касационната жалба, СДВР ОПП, редовно уведомен, не изпраща представител и не взема становище по касационната жалба.

СГП чрез прокурор Димитров взема становище за неоснователност на касационната жалба.

АССГ в настоящия касационен състав, след извършена служебна проверка за допустимост на касационната жалба, приема същата за допустима като подадена в срок, от активно процесуално легитимирана страна, срещу съдебен акт, който подлежи на контрол за законосъобразност пред настоящия съд и съдебен състав.

Съгласно разпоредбата на чл. 63 ал.1 изр. последно от ЗАНН, решението на РС подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в [Наказателно-процесуалния кодекс](#), и по реда на [глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс](#).

Съгласно разпоредбата на чл. 348. (1) от НПК: Присъдата и решението подлежат на отмяна или изменение по касационен ред: 1. когато е нарушен законът; 2. когато е допуснато съществено нарушение на процесуални правила; 3. когато наложеното наказание е явно несправедливо.

Съгласно разпоредбата на чл. 218 ал.2 от АПК: За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно.

При извършена служебна проверка за валидността и допустимостта на решение № 52 от 01.06.2012г на СРС по нахд № 23 390/2011г АССГ приема, че решението е валидно и допустимо.

В касационната жалба се навеждат възражения за допуснати от РС съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на наказаното лице. При извършена служебна проверка в тази насока, АССГ констатира, че РС при разглеждане на делото не е допуснал съществени процесуални нарушения.

РС е събрал относими, допустими и необходими за установяване на фактическата обстановка по делото доказателства, въз основа на които е приел за установени факти, които изцяло от споделят от касационната инстанция.

Доказателствата са обсъдени пълно и задълбочено от РС, като е направен подреден и обоснован анализ на всички събрани по делото доказателства в тяхната съвкупност. Изложени са мотиви защо съдът кредитира доказателствата, въз основа на които е установил фактите по делото.

На 11.07.2010г. около 01,40 часа в [населено място] жалбоподателят управлявал лек автомобил "Форд" марка "Ескорт" с ДК [рег.номер на МПС], собственост на А. В. С. от [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]. Той бил спрял до бл.31 за проверка от полицаи на 07 РУП-СДВР. В хода на проверката водачът на лекия автомобил "Форд" не представил полица за сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност" ("ГО"). На водача бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) по чл.315, ал.1, пред.2 от КЗ. Въз основа на този акт, впоследствие било издадено и обжалваното НП. В него за нарушаване на чл.315, ал.1, пред.2 от КЗ, жалбоподателят е санкциониран с "глоба" в размер на 400 лв. по чл.315, ал.1, т.1 от КЗ.

РС е извършил проверка и законосъобразно е установил, че при съставяне на АУАН и при издаване на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, съответно посочени в чл.36-46 и чл.52-58 от ЗАНН. НП е издадено от

компетентен орган. Обжалваното НП е издадено въз основа на АУАН за нарушение на чл.315, ал.1, пред.2 от КЗ. АССГ споделя становището на РС, че съгласно КЗ компетентността на административно-наказващия орган (АНО) - в случая директора на СДВР, произтича от разпоредбата на чл.320, ал.2, съгласно която Наказателно постановление се издава от заместник-председателя, а за нарушенията по чл.315, ал.1 и 2 - от директора на областната дирекция на Министерството на вътрешните работи, в чийто район е установено нарушението или от оправомощено от него длъжностно лице.

Касационната инстанция не споделя възраженията в касационната жалба, че РС не е обсъдил доводите на жалбоподателя в жалбата му срещу НП. РС е обсъдил възраженията, като не е споделил същите: Касационната инстанция споделя мотивите на РС в насока, че при съставянето на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. АУАН е съставен правомерно в присъствието на нарушителя при отказ, който е бил удостоверен с подпис на свидетеля Д. Б. Л., чийто точен адрес е коректно изписан. АССГ споделя извода на РС, че не е необходимо отказът да се подпише АУАН да се удостовери с подпис на двама свидетели. Редакцията на чл.43, ал.2 от ЗАНН гласи: „Когато нарушителят откаже да подпише акта, това се удостоверява чрез подписа на един свидетел, името и точният адрес на който се отбелязват в акта. " Това, че жалбоподателят е отказал да получи съставения му акт, не може да се вмени във вина на актосъставителя. Законът предвижда хипотеза на връчване на акта при отказ именно с оглед регламентиране на подобни като настоящата хипотези. Актосъставителят няма механизъм на принуда, чрез който да застави нарушителя да получи акта си. РС е обсъдил и направеното възражение за липса на отбелязване на собствеността върху автомобила. В АУАН категорично е изписано чие е правото на собственост върху автомобила. Въпреки че този факт е ирелевантен с оглед изписания състав на нарушението, съгласно което нарушител е управляващият МПС, а не неговият собственик / в хипотеза на предл.2, приложено в настоящия случай/. РС е обсъдил и възражението относно изписването в АУАН и в НП на точната нарушена норма , както и изписване на фактическия състав на нарушението и с оглед точната му правна квалификация.

Касационната инстанция не споделя и възражението на П., че РС не е обсъдил съставомерността на деянието с оглед представените пред него полици за сключена застраховка „гражданска отговорност” . Представените такива са с дата след датата на извършване на нарушението, поради което се явяват неотнормими доказателства към настоящото производство. П. е наказан за това, че управлява МПС на 11.07.2010г без сключена задължителна застраховка „гражданска отговорност,, и относими биха били само и единствено доказателства за сключена такава за процесния автомобил към тази дата.

Касационната инстанция приема, че мотивите на РС са достатъчно пълни, обосновани, поради което следва да бъдат изцяло споделени.

Въз основа на релевантните факти, РС е обосновал съставомерност на деянието осъществено от К. П. П. от обективна и субективна страна по чл.315, ал.1, пред.2 от КЗ.

В решението си РС е изложил и мотиви относно законосъобразността на наложеното наказание по вид и неговата справедливост по размер. За процесното нарушение в чл. 315 ал.1 т.1 от КЗ се предвижда наказание "глоба" от 400лв. до 600лв. В случая АНО е определил минимален размер на санкцията, предвидена по чл.315, ал.1, т.1 от КЗ, под

който съдът не може да слезе при определяне размера на наказанието.

По отношение направените пред АССГ възражения за отношенията касаещи П. и собственика на автомобила, касационната инстанция приема, че същите са неотнормирани към предмета на настоящото производство. Задължение на управляващия МПС е да извърши проверка относно наличието на сключена задължителна застраховка „гражданска отговорност“ по отношение на автомобила, който ще управлява, като същият не следва да предприема управление на автомобил, за който няма сключена такава. АНО няма задължение да проверява наличието на сключена застраховка „гражданска отговорност“ към датата на съставяне на НП – относим момент за състава на нарушението е датата на извършване на нарушението, а не датата на налагане на наказанието. П. носи отговорност като управляващ автомобила, а не като негов собственик. Задължение на водача на МПС е да удостовери пред проверяващите полицейски органи наличието на такава сключена застраховка чрез представяне на полицата. В хода на производството и пред АССГ П. не представя полица за сключена застраховка „гражданска отговорност“ за процесния автомобил към 11.07.2010г, поради което законосъобразно на същия е наложено визираното в НП наказание на основание правилно приложената правна норма, субсумираща състава на това нарушение.

По изложените съображения, АССГ в настоящия състав приема, че решението на РС като валидно, допустимо и постановено при липса на процесуални нарушения и в съответствие с материалния закон следва да бъде оставено в сила.

Предвид горното и на основание чл. 221 ал.2 от АПК АССГ в настоящия касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 52/01.06.2012г на РС [населено място] по нахд № 23390/2011г.

Решението е окончателно.

Председател:

.....

/М.С. /

Членове:

.....

/Вл. Н./

.....

/М. К./